

Атински ученикъ.

По А. Лори.

Разговоръ при разходка.

— Днесъ особено съмъ доволенъ отъ тебе, Аминта! каза учительтъ Прою, като слизаше съ мжка, подпирайки се на тоягата си по каменитѣ стълби, що водѣха отъ кжщи къмъ градината. — Ти не само отлично изсвири зададеното парче, но ме задоволи и съ хубавитѣ си отговори. Помни, че музиката омекотява душата, а знанието увеличава силата на човѣка.

— Нѣма нужда да го хвалишъ толкова, възрази завистливо Пердика. Нема музиката и науката сж създали царствата?

— Ти сѣ стоишъ на твоето, каза учительтъ-робъ, като изгледа право въ лицето буйния младежъ Пердика.

— Да, стоя на своето, защото прѣди да е имало музика, книга и перо, сжществувалъ е мечъ, съ който сърдченитъ и смѣлитъ юнѣци не само завардили своитѣ народи, но и увеличили земята на своитѣ прадѣди. Той особено натърти гласа си, кога каза мечъ.

— Ти, Пердико, забравяшъ, че отколѣ е минало врѣмето, когато можеше да се побѣждава само съ мечъ. Дивашкитѣ врѣмена сж отлетѣли безвъз-